

כניסת השבת: 19:01

צאת השבת: 20:13

ב"ה פרשת בהר - בחוקותי תשס"ט.

שולחן שבת שלנו

עורך: רב בית הספר – יהודה רוזנברג.

מה נלמד מפרשות השבוע – פרשות בהר בחוקותי

עונש זה דבר מאוד לא נעים, לקבל פרס זה תמיד כיף וטוב!", נכון? נדמה לנו שכן. עונש הוא דבר שבא להרתיע, לגרום לנענש שלא יחוש בטוב, שיצטער על מה שעשה. לכן ברור שלא נעים לקבל אותו. אבל האם...? עונש הוא תמיד דבר רע

הייתי מלך הכיתה, כולם אהבו אותי, תמיד עשו מה שהצעתי. לכל מסיבה לקחו אותי בתור המארגן. תמיד שחיפשו היכן לעשות ערב כיתה, באו אלי. אמא תמיד דאגה שיהיה הרבה אוכל, ואבא דאג שיהיה כיף. כל הילדים אהבו אותי. הכל היה נהדר, עד שיום אחד ... הייתה תחרות בבית הספר על הילד הטוב. "מי שיזכה", אמרו לנו "יקבל פרס גדול". היה ברור לי כי לי מגיע את הפרס, כי אני כל הזמן עוזר לכל הילדים. כאשר המורה שאלה למי מגיע הפרס? הרמתי את היד שלי. המורה הסתכלה עלי, ואמרה "אני באמת חושבת שמגיע לך את הפרס, על כל מה שאתה תורם לכולנו, בא תקבל ממני את הפרס!". אבל אז קפץ אחד הילדים הפחות נחמדים בכיתה, וצעק "לא מגיע לך את הפרס, אתה קיבלת כבר מספיק פרסים, כל פעם הולכים רק אליך לערבי כיתה. למה אתה לא נותן לעשות ערבי כיתה גם אצל אחרים? חוץ מזה, ההורים שלך קונים לך הרבה פרסים, אז תשאיר לאחרים גם אפשרות לקבל פעם אחת פרס!". לא הבנתי על מה הוא צועק. הרי לארגן ערב כיתה, זה לא דבר קל. צריך לחשוב על התוכנית, אמא דורשת שאסדר את הבית לפני שכולם מגיעים. אחרי הערב, אני צריך לעבוד, לסדר ולנקות הכל. אבא אמר לי כי הוא מוציא מספיק כסף על ערבי הכיתה, ולכן הוא לא יכול לקנות לי דברים, כי במקום לקנות לי דברים, הוא קונה דברים לערבי הכיתה... בגלל שאני עובד קשה לערבי הכיתה, מגיע לי עונש שלא אוכל לקבל פרס? מאותו יום, הילד הזה התחיל לצחוק עלי, להגיד לילדים שלא ישחקו איתי. לאט לאט הוא לקח ממני עוד ועוד חברים, עד שפעם אחת, כאשר רצו לארגן ערב כיתה, חצי כיתה הודיעה כי אם עושים את הערב אצלי, הם לא יבואו. לא האמנתי. איך זה יכול להיות שרק בגלל שקיבלתי את הפרס, התחילו לשנוא אותי? כל כך הצטערתי שקיבלתי את הפרס. הפרס הזה הרס לי המון, הרבה הפסיקו להיות חברים שלי. כמה נורא לפעמים לקבל פרס!

יש מקרים בדיוק הפוכים. אדם שמקבל עונש, שקורה לו דבר רע, ודווקא מהדבר הרע, יוצא דבר טוב. סיפר לי גדי רז הי"ד (שנפל במלחמת שלום הגליל), על הקרב שבו השתתף במלחמת יום הכיפורים בסיני. "היינו בנגמשים פתוחים. פתאום התחילו לירות עלינו פגזים. ההוראה הייתה לקפוץ מהנגמ"ש ולשכב על הארץ, במרחק גדול בין חייל לחייל. קפצתי מהנגמ"ש על הזחל שלו. אבל עיקמתי את הרגל. לא יכולתי לקום, ולא יכולתי לרוץ. מצב מאוד קשה בזמן שהפגזים עפים בכל הכיוונים. נפלתי על הקרקע, ובאותו רגע, עבר מעלי פגז. אם לא הייתי מעקם את

!בדרכי אבות – מפרקי אבות

"!אין לך בן חורין, אלא מי שעוסק בתורה"

יש לי שאלה. מי זז יותר בקלות? רכבת

על הפסים, או כדור גומי שעף בחדר

סגור? שאלה מוזרה? אולי נכון. אבל בואו

ננסה לבדוק את השאלה, ולתת תשובה.

הרכבת, ממש לא זזה לאן שהיא רוצה.

היא חייבת לנסוע בדיוק בתוך הפסים. אוי

ואבוי אם הרכבת תזוז טיפה מהמסילה.

הרכבת תיפול ותתהפך. אפשר לומר

שהיא ממש מסכנה, היא לא יכולה לנסוע

לאן שהיא רוצה, היא חייבת לעבור רק

בתוך המסילה.

לעומתה – הכדור גומי עף לו בחדר

הסגור, הוא עף לאן שהוא רוצה, פעם

למעלה ופעם הצידה, קצת לימין וקצת

לשמאל. אם נשאל את הכדור האם הוא

חופשי? הוא לבטח היה עונה "ברור שכן!

אני עף לאן שאני רוצה". אבל האם הוא

צודק? הוא עף לכוון למעלה, בטוח בכך

שהוא עף לאן שהוא רוצה. אבל מה קורה

לו? הוא נתקע בתקרה... אתם יודעים

למי הכדור הזה דומה? לאדם האומר "אני

יודע מה טוב! אף לא אחד יספר לי מה

טוב" הוא לא רוצה להקשיב לתורה, כי

הוא יותר חכם ממנה. ואז הוא מנסה ללכת

לדרך מסוימת. נראה לו שהוא קובע

חידה בפרשה.

חידון על פרשות השבוע

- שבת של שנה שלמה. איזו שבת היא זו? (כ"ה 4)
- מה קורה אחרי שבע * שבע = ? (כ"ה 8)
- אחד שמספיק לשלוש. מי אני? (כ"ה 20 – 22)
- איך יודעים שכל יהודי הוא עבד? (כ"ה 43)
- חמישה מנצחים מאה. כמה מאה מנצחים? (כ"ו 8)
- לאכול בשר מתוך רעב. איזה בשר? (כ"ו 29)
- איך יודעים שהבנים שווים יותר מהבנות? (כ"ז 2 – 7)

!!!שבת שלום

יהודה – רב בית הספר

הודעות

ביום

שבת שלום!

למשפחת ביה"ס ניר עציון!

יהודה רוזנברג – רב בית הספר.